

ת"ד 3020/10/17 - מדינת ישראל נגד דוד ברכה

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים
ת"ד 3020-10-17 מדינת ישראל נ' ברכה

בפני
בעניין: כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דוד ברכה

הנאשם

גזר דין

העבירה

הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן המייחס לו עבירה מיום 1.3.16 של הפקרה אחרי פגיעה בנסיבות מחמירות בניגוד לסעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961 (להלן-הפקודה).

לפי עובדות כתב האישום ביום 1.3.16 בשעה 19:14 נהג הנאשם בקטנוע ומאחוריו נוסע. בצומת הרחובות שמואל הנביא ויואל בירושלים (להלן: "הצומת") חצה את הכביש ילד כבן 10 (להלן: "המתלונן") באזור ללא מעבר חציה. הנאשם פגע במתלונן וגרם לו לחבלה בראש ובאגן ולשפשופים.

הנאשם עצר את הקטנוע למשך 10 שניות ועל אף שהבחין בתאונה ובתוצאותיה נמלט מהמקום בנסיעה מהירה.

הנאשם לא הואשם בגרימת התאונה.

עברו של הנאשם

הנאשם יליד 1997 היה כבן 18 במועד התאונה. הנאשם בעל רישיון נהיגה משנת 2016 ולחובתו הרשעה אחת בעבירה של אי ציות לתמרור שבוצעה לאחר התאונה.

אין לנאשם עבר פלילי.

תסקיר שירות המבחן

הנאשם תלמיד ישיבה בן 20 נשוי ואב לתינוקת בת מספר חודשים. הנאשם בן למשפחה חרדית שגדל בפנימיות סבל מחוסר ביטחון, מפגיעות ומהזנחה רגשית לאורך שנים. עד היום סובל הנאשם מחוסר ביטחון וחש בלבול ולחץ במצבים חברתיים או במצבים לא ברורים בעיקר כאשר עומדת בפניו בחירה. לנאשם לא נקבעו אחוזי נכות והוא אינו נמצא במעקב רפואי או נפשי.

אשת הנאשם סובלת מנכות בשיעור של 100% ומתקשה להישאר לבד ללא הנאשם.

הנאשם הביע חרטה כנה על ביצוע העבירה, חש בושה על המעשה והבין את הטעות שעשה.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם אשר חווה קשיים בילדותו לא קבל במהלך השנים תמיכה או הכלה לבעיותיו. לצד הקשיים המרובים בחייו עושה הנאשם מאמץ לתפקוד תקין ולתמיכה באשתו.

שירות המבחן התרשם סיכויי הנאשם לשיקום טובים אך בשל קשייו התפקודיים וחוויות הילדות שלו ישנה רמת סיכון מסוימת אך נמוכה להישנות התנהגות עוברת חוק.

ניהול ההליכים נגד הנאשם סימנו עבורו גבול מרתיע, הוא הבין את השלכות מעשיו וחומרתם ונוטה לקבל מרות.

לאחר התלבטות הנובעת מחומרת המעשים, המליץ שירות המבחן על הטלת צו של"ץ בהיקף של 200 שעות וצו מבחן למשך שנה במטרה לשלב את הנאשם במסגרת מתאימה.

לחלופין המליץ שירות המבחן על מאסר קצר בעבודות שירות תוך התחשבות במצבו ובמגבלותיו של הנאשם.

טיעונים לעונש

המאשימה בקשה להשית על הנאשם עונש של מאסר בפועל הן בשל חומרת העבירה והפגיעה בשורשי הסולידריות החברתית והן בשל הצורך להרתיע את הרבים מפני ביצוען של עבירות מסוג זה.

לטענת המאשימה מתחם הענישה מתחיל מעבודות שירות ועם זאת בתיק זה מתחם הענישה נע בין 8 חודשים ל- 18 חודשים של מאסר בפועל ועונשים נלווים.

המאשימה התייחסה לתסקיר החיובי ממנו עולה כי הנאשם לקח אחריות על ביצוע העבירה ולנסיבות ביצוע העבירה המקלות יחסית לפיהן נכחו בסביבה בשעת התאונה כוחות ההצלה ולכן ביקשה למקם את הנאשם בתחתית מתחם הענישה ולהשית עליו 8 חודשי מאסר. המאשימה הציגה את עמדתו של אביו של המתלונן לפיה הוא סולח לנאשם ומבקש כי לא יענש.

ב"כ הנאשם בקש להתחשב בכך שהנאשם הודה במיוחס לו וכבר בחקירתו במשטרה נטל אחריות למעשיו ובכך

שהנאשם בצע את העבירות על סף קטינות בהיותו "בגיר-צעיר" בן 18 ו- 3 חודשים . ב"כ הנאשם ביקש להתחשב בכך שהנאשם המתין במקום 10 שניות בטרם נמלט, בכך שבאותה שעה היה במקום חובש ובכך שהנאשם נמלט עקב חשש מההמולה שהייתה במקום.

ב"כ הנאשם ביקש לחרוג ממתחם הענישה משיקולי שיקום וכן לתת משקל לנסיבותיו האישיות של הנאשם העולות מהתסקיר .

הנאשם התנצל והתחייב שלא לשוב על המעשה וביקש להשתקם.

חוות דעת הממונה על עבודות השירות

הממונה על עבודות שירות מצא את הנאשם מתאים לריצוי מאסר בעבודות שירות.

חומרת העבירה ומתחם הענישה

עבירת הפקרה אחרי פגיעה היא מן החמורות שבעבירות התעבורה שכן אין מדובר רק באי ציות לחוקי התנועה, אלא בעבירה מוסרית מהמעלה הראשונה של הפקרת אדם שנפגע לגורלו.

עבירת ההפקרה בה הורשע הנאשם הינה עבירה שבה היסוד הנפשי הוא של מודעות לפגיעה באדם בתאונת דרכים.

יפים לכאן דברי כב' השופט מ' חשין ברע"פ 3626/01 ויצמן נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 187, 198 :

"עבירת ההפקרה אחרי פגיעה עבירה קשה היא; לא עוד אלא שעבירה היא הפקדת עצמה עם העבירות שיש בהן כיעור. הנה זה שרוע על הכביש, מתבוסס בדמו, אדם שזה עתה נפגע בתאונה שהנהג היה מעורב בה - אדם שאפשר ניתן לעזור לו, אפשר ניתן להצילו - ותחת אשר יעצור ויושיט עזרה לפגוע, לוחץ הנהג על דוושת ההאצה ובורח מן הזירה למלט נפשו מחיוב בעונשין. חומרה וכיעור אלה שבמעשה הנהג הביאו לבריאתה של העבירה ולקביעת עונש חמור בצדה: תשע שנות מאסר."

הערכים המוגנים הנפגעים בעבירת ההפקרה הם בטחון הציבור ושלומו הציבורי, עזרה הדדית, סולידריות חברתית, שלטון החוק והסדר הציבורי.

בע"פ 1789/14 נחמיה נ' מדינת ישראל, מיום 22.10.14 (להלן: "פס"ד נחמיה"), פסקה כ"ז קבע כב' השופט רובינשטיין לעניין הערכים המוגנים בעבירת הפקרה:

"הערך המוגן בעבירת ההפקרה הוא "החובה המוסרית החלה על אדם המעורב באירוע פוגעני לסייע

לנפגע, לדאוג לשלומו, ולהציל את חייו" (ע"פ 5867/09 קרביאשוילי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה (2010)). באמצעות עיגונה של עבירה זו בפקודת התעבורה קיבל ערך זה, המגלם את עקרון הסולידריות החברתית, עיקרון הכרחי לקיומה של חברה תקינה, ביטוי בדין, והפך מחובה מוסרית גרידא לחובה משפטית, מעין "לא תעמד על דם רעך" (ויקרא, י"ט, ט"ז) בממד מחמיר (בממד אחר ובנסיבות אחרות, ראו חוק לא תעמוד על דם רעך, תשנ"ח-1998). בנוסף, עבירה זו נועדה גם למנוע מצב בו הנהג המעורב בתאונה חומק מאחריות, על-ידי הימלטות של "פגע וברח", ובקביעתה יש כדי לסייע לרשויות האכיפה באיתור האחראים לתאונה (ע"פ 1977/05 גולה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2006)).

וראו גם בת"פ (ב"ש) 36056-01-14 מדינת ישראל נ' צ'צ'שוילי, מיום 10.6.14).

לצורך קביעת מתחם הענישה אבחן את מתחמי הענישה והענישה אשר נקבעו על ידי בתי המשפט במקרים דומים שבהם היה הנאשם מעורב בתאונה בה נפגע אדם שלא באשמתו הפקיר את הנפגע והורשע בעבירה לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה.

בעפ"ת (מרכז) 10002-11-13 **חטיב נ' מדינת ישראל**, מיום 30.9.14 נדון ערעורו של נאשם בעל עבר תעבורתי לא מכביד, שהורשע בנהיגה בשכרות ובפגיעה והפקרה של הולך רגל שהתפרץ לכביש. אמבולנס הוזעק על ידי בני משפחתו של הולך הרגל ששהו במקום והוא הובא לבית החולים. לטענת הנאשם הוא עזב את המקום מחשש שבני משפחתו של הנפגע יהרגו אותו.

בית המשפט קבע כי מתחם הענישה בעבירת ההפקרה נעה בין 9 חודשי מאסר ל- 24 חודשי מאסר בפועל (פסקה 10 לפסק הדין).

הערעור התקבל באופן חלקי בשל העובדה שהנפגע היה עם משפחתו ולא היה חשש שלא יטופל. עונש המאסר ל- 16 חודשים שהושת עליו הומתק ל- 13 חודשי מאסר. בנוסף הושתו על הנאשם 12 חודשי מאסר על תנאי, 3 שנות פסילה והתחייבות.

בעפ"ת (חי') 24273-03-17 **דיאב נ' מדינת ישראל**, מיום 25.5.17, (להלן: "**פס"ד דיאב**") הורשע נאשם ללא עבר פלילי וללא עבר תעבורתי אשר מעולם לא ריצה מאסר, בעבירות של הפקרה ואי מסירת פרטים וזוכה מאחריות לגרימת התאונה. בית המשפט גזר על הנאשם מאסר בפועל של 7 חודשים, מאסר מותנה של 8 חודשים למשך 3 שנים, פסילה למשך 40 חודשים, פסילה על תנאי ופיצויים להולך הרגל שנפגע בתאונה.

שירות המבחן המליץ להימנע מהטלת מאסר בפועל. זיכוי הנאשם מגרימת התאונה נלקח כשיקול לקולה ונקבע כי מתחם הענישה ההולם נע בין מאסר בן 5 חודשים שיכול וירוצה בעבודות שירות לבין 24 חודשי מאסר ופסילת רישיון למשך 3 שנים עד 6 שנים.

בית המשפט המחוזי הקל בעונשו של הנאשם ברכיב המאסר והמתיק עונשו ל- 5 חודשי מאסר בעבודות שירות זאת על

אף שקבע כי פסק הדין לא חורג לחומרה באופן המצדיק התערבות.

בית המשפט המחוזי קבע כי יש לקבוע שני תתי מתחמי ענישה בתוך המתחם שקבע בית משפט קמא. האחד כולל מאסר בעבודות שירות לתקופה של בין 5 חודשים לבין 6 חודשים והשני כולל מאסר בפועל בין 5 חודשים ל-24 חודשים. לשיטתו את המעבר בין שני תתי המתחמים יש לבצע במקרים מתאימים בלבד.

בית המשפט קבע כי יש למקם את הנאשם במתחם המקל נוכח העדר עבר פלילי ותעבורתי והעובדה שלא ריצה מאסר בעבר.

בע"פ 59/14 **פרלמן נ' מדינת ישראל**, מיום 17.7.14, נדחה ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של הפקרה אחרי פגיעה לפי סעיף 64א(ב) ובעבירה של נהיגה ללא ביטוח. הנאשם פגע עם קטנוע בהולכת רגל שחצתה את הכביש. הנפגעת איבדה את הכרתה והנאשם הפקירה כשהיא שוכבת על הכביש מדממת מראשה. המערער שנפל על המדרכה הסמוכה עלה מיד על האופנוע ועזב את מקום התאונה. המערער נעצר על-ידי עובר אורח שחסם את דרכו ומנע המשך בריחתו במרחק של כ-35 מטרים ממקום התאונה. הנפגעת סבלה משבר בגולגולת ודימום ונזקקה לתפרים ולאשפוז. על הנאשם נגזרו 8 חודשי מאסר, 6 חודשי מאסר על תנאי ופסילה למשך 5 שנים. נקבע כי העונש שנגזר הוא ברף המקל של המתחם וזאת בשל גילו הצעיר של הנאשם, נסיבותיו האישיות, החרטה שהביע, השינוי שחל בתפקודו לפי התסקיר, עדות אופי לפיה הנאשם תורם לקהילה ומסייע לנוער בסיכון ומשפחות במצוקה והעובדה שהיה במעצר בית משך 15 חודשים. בית המשפט העליון התייחס לכך שהנאשם לא נושא באשמה לגרימת התאונה, לכך שהנפגעת לא נותרה לבדה ברחוב ולכך שהנאשם שב לזירה תוך פרק זמן קצר לאחר שנעצר וקבע כי למרות כל אלו עונש המאסר בפועל שנגזר על הנאשם אינו חורג מהעונש הראוי לנאשם. בית המשפט העליון קבע כי העובדה שהנאשם אינו נושא באחריות לקרות התאונה נושאת משקל לא מבוטל לעניין העונש. (וראו גם ע"פ 1902/14 **מדינת ישראל נ' נתנוב**, מיום 1.7.14). עוד קבע כי מאסרים ממושכים יש להשית במקרים בהם נלוו לעבירת ההפקרה עבירות חמורות נוספות כגון נהיגה רשלנית, נהיגה ללא רישיון נהיגה וכדומה או פגיעה קשה בתאונה.

בע"פ 1825/14 **סרחאן נ' מדינת ישראל**, מיום 7.7.14, נדחה ערעורו של נאשם, ללא עבר פלילי, שהורשע על פי הודאתו בעבירת הפקרה לפי סעיף 64א(ב) לפקודה לאחר שפגע בילדה שהלכה בשול הכביש. הנאשם אשר לא הורשע בגרימת התאונה הסגיר עצמו מיד לאחר התאונה, עשה סולחה בין החמולות ופיצה את הנפגעת. שירות המבחן התרשם כי הנאשם המטפל במסירות באמו הינו אדם חיובי ונורמטיבי והמליץ על מאסר בעבודות שירות. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם הענישה נע בין 6 חודשים ל-36 חודשים של מאסר בפועל וכי ראוי לקבוע רף ענישה קבוע לעבירה בשל היותה מכת מדינה כהגדרתו. בית המשפט השית על הנאשם 8 חודשי מאסר, 3 שנות פסילה, 12 חודשי מאסר על תנאי ופסילה על תנאי. הערעור על העונש נדחה לאחר שבית המשפט העליון קבע כי בית המשפט שקל את מכלול השיקולים לקולה ועונשו נגזר ברף התחתון של המתחם.

בע"פ 5516/15 **נעיראת נ' מדינת ישראל**, מיום 21.12.15, נדחה ערעורו של נאשם צעיר ללא עבר פלילי שהורשע בעבירת הפקרה לאחר פגיעה וזוכה מאחריות לתאונה. בית המשפט התחשב בנסיבותיו האישיות המיוחדות של הנאשם והשית עליו 10 חודשי מאסר בפועל, פסילה למשך 3 שנים, פיצוי ופסילה על תנאי. הערעור בעניינו נדחה.

בית המשפט קבע כדלהלן:

"שיקולי ענישה ביחס לנהג שעבר עבירה של "פגע וברח" כוללים לעיתים מתח בין המעשה והעושה. יעיד על כך המקרה דנא. המערער נעדר עבר פלילי, ועולה כי הוא תורם רבות למשפחתו. שירות המבחן הדגיש כי הוא עבר את העבירה בשל חרדה שהרגיש לאחר שפגע בקטין. ואולם, הדין שקובע עונשים מקסימאליים גבוהים בעבירה של "פגע וברח" והצורך להרתיע נהגים בפוטנציה מלעבור עבירות כאלו מהווים את הציודק להחמיר בעבירות אלו, גם על ידי הטלת עונש מאסר לתקופה ממשית. כבעניינו, המערער אינו אשם בתאונה, אך משגרם לה - אחריות אחרת נופלת עליו. כאחראי על כלי קטלני, עליו לטפל ולדאוג לנפגע. כך לא נהג המערער במקרה זה. העובדה כי מדובר בקטין בן 9 שנים רק ממחישה את החשיבות בהשמת דגש על הצורך לסייע לנפגעי תאונה. חברה מתוקנת אינה מוכנה להשלים עם התנהגות זו, כך מבחינה מוסרית, אנושית ומשפטית.

בראיה זו, בית המשפט המחוזי שכלל את הנימוקים לקולא, והתחשב רבות בנתוני העושה, על אף המעשה. בהינתן כך, אין מקום להקלה נוספת. יש לשמור על התכלית בהטלת עונשי מאסר מאחורי סורג וברח בעבירות מעין אלו. לשון אחר, התוצאה נוטה לקולא - ודאי לא לחומרא. יש לקוות כי המערער ילמד את לקחו, ולאחר ריצוי עונשו ימשיך בהתנהגותו הנורמטיבית שאפיינה אותו עד לתאונה."

בת"פ (חי') 23796-08-14 **מדינת ישראל נ' סולדטקין**, מיום 4.6.15, הורשע נאשם בעבירות של הפקרה לפי סעיף 64א(ב) לפקודה, נהיגה ללא רישיון נהיגה ונהיגה ללא ביטוח. הנאשם פגע ברוכב אופניים בשעת לילה ועל אף שידע כי הוא נפגע קשה הפקירו במקום מבלי להזעיק עזרה. בית המשפט קבע כי מתחם הענישה ההולם הינו מאסר בפועל הנע בין 15 חודשים ל- 40 חודשים. בית המשפט החליט לסטות ממתחם הענישה בשל גילו הצעיר של הנאשם בעת האירוע ועל מנת לא לפגוע בהליך שיקומי משמעותי שעבר הנאשם במסגרתו נגמל מסמים ויצא ממעגל הפשיעה וגזר עליו 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, מאסר על תנאי, פסילה למשך 24 חודשים, פיצוי לנפגע וצו מבחן.

בת"פ (י-ם) 33634-09-11 **מדינת ישראל נ' סוב**, מיום 7.3.12, הורשע נאשם נהג מונית, בעבירות של הפקרה אחרי פגיעה, נסיעה לאחר תוך סיכון עוברי אורח, נהיגה בחוסר זהירות ובגרימת תאונת דרכים. הנאשם נסע לאחר במגרש חניה ובחוסר תשומת לב פגע בילד שעבר במקום ונמלט מהמקום. הילד נחבל בחבלות יבשות קלות. בית המשפט התחשב בעברו התעבורתי המקל של הנאשם ובכך שאין לו עבר פלילי, בכך שהילד קם בכוחות עצמו מיד לאחר התאונה, בכך שהנפגע ובני משפחתו הם שכניו של הנאשם ומצוי ביחסים טובים עמו ובעדות שהעיד לטובתו אבי הילד הנפגע. בית המשפט גזר על הנאשם 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, 6 חודשי מאסר על תנאי, 20 חודשי פסילה ו- 16 חודשי פסילה מותנים.

מהפסיקה שפורטה לעיל עולה כי מתחם הענישה במקרים דומים נע בין 6 חודשי מאסר לבין 3 שנות מאסר. הכלל הוא שיש להשית מאסר בפועל כשיקול ההרתעה מקבל מעמד הבכורה ובמקרים חריגים בלבד ולפנים משורת הדין ניתן להשית מאסר בעבודות שירות. דהיינו, הטלת עבודות שירות מהווה חריגה לקולה מהמתחם.

באשר לרכיב הפסילה נע מתחם הענישה בנסיבות דומות בין 24 חודשים ל- 12 שנים .

העונש בתוך מתחם הענישה נקבע, בין היתר, בהתחשב בנסיבות התאונה, בעברו התעבורתי והפלילי של הנאשם,

בהתמשכות ההליכים, בלקיחת האחריות של הנאשם, בתהליך של שיקום, בחומרת הפגיעה בנפגעים בתאונה, במידת אשמו של הנאשם לקרות התאונה ואם הותיר את הנפגעים בסכנת חיים לבדם.

מבין שיקולי הענישה שעל בסיסם מתבצעת מלאכת גזירת העונש בעבירת ההפקרה יש לשיקול ההרתעה מעמד מיוחד וזאת למען יראו וייראו ועל מנת למגר התנהגות חמורה ובלתי מוסרית זו.

ראו לעניין זה דברי כב' השופט טנגבוים בת"ד (י-ם) 2007/09 **מדינת ישראל נ' צמח**, מיום 9.8.10:

"הנטייה האנושית הטבעית לברוח בעת צרה, מחייבת כי התגובה להתנהגות זו תהא קשה. מן הראוי כי שום נהג לא ירהרר אפילו על אפשרות זו של בריחה. יש הכרח ליצור אווירה שבה יהיה ברור לכל נהג כי הדבר החמור ביותר מבחינת החוק והציבור הוא להימלט מהמקום או אפילו לנסות להימלט..."

מדיניות הענישה כלפי נהגים שאינם משאירים פרטים ובורחים צריכה להיות נוקשה. עלינו לעשות כל שניתן לביעור ולמיגור תופעה מעין זו וזאת באמצעות הטלת עונש מרתיע. העונש צריך להיות כזה שיוביל למסקנה כי הימלטות ממקום התאונה אינה משתלמת. מובן כי כשלעבירה זו מצטרפות עבירות חמורות נוספות של גרימת נזק לרכוש או אדם, חבלה חמורה, אי ציות לאור אדום ונהיגה רשלנית, יש להחמיר עוד בענישה."

וראו עוד בסעיף כ"ט בפסק הדין נחמיה.

העונש המתאים לנאשם

הענישה היא לעולם אינדיוידואלית ובהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין שומה על בית המשפט להניח לצד מתחם הענישה המקובל את המקרה האינדיוידואלי שבפניו ולשקול מה יהיה העונש המתאים ואיזה שיקול הינו המרכזי וזאת בהתאם לנסיבותיו האישיות של הנאשם, עברו ונסיבות ביצוע העבירה.

יפים לכאן דברי כב' השופט מנחם אלון ז"ל בע"פ 433/89 **אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, עמ' 174-176:

"כידוע, אחד השיקולים החשובים בשיקולי הענישה הוא מהותה של העבירה וחומרתה; שיקול זה קשור, בדרך כלל, בקשר הדוק עם שיקול ההרתעה, למען ישמעו וייראו. לשני שיקולים אלה מיתוסף שיקול נוסף, והוא - קיום מדיניות אחידה, ככל האפשר, שתשמש כקו מנחה וכמורה דרך בעולמה של ענישה. ושיקול אחרון זה יפה הוא במיוחד לפסיקתו של בית המשפט העליון, שהמחוקק הפקידו על קביעת מדיניות זו. בנוסף לכל השיקולים האמורים, קיים ועומד השיקול החשוב והמהותי של תיקונו של הנאשם ושיקומו, ובהתקיים, במקרה מסוים, נסיבות מיוחדות ונכונות, ייתכן ששיקול אחרון זה יגבר על השיקולים האמורים האחרים ויקבע, באותו מקרה מסוים, את מידת העונש וצורתו. "ענישתנו היא ענישה

אינדיוידואלית של כל עברין 'באשר הוא שם' (ע"פ 291/81 [1], בעמ' 442). זאת תורת הגישה האינדיוידואלית בתורת הענישה, המקובלת עלינו כקו מנחה בסוגיה קשה וסבוכה זו של הענישה ומטרותיה, ואין אנו רשאים ל"הקל" על עצמנו ולהחמיר עם הנאשם, מתוך הסתמכות על הנימוק והחשש שמא הקלה במקרה מסוים הראוי לכך תשמש תקדים למקרים אחרים שאינם ראויים לכך."

נוכח נסיבות ביצוע העבירה והעובדה כי הנאשם אינו אשם בתאונה ובהתחשב בעברו התעבורתי המקל של הנאשם מצאתי למקמו בתחתית מתחם הענישה.

סעיף 40ד לחוק העונשין מאפשר חריגה ממתחם העונש המקובל וקובע כדלהלן:

"קבע בית המשפט את מתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון המנחה ומצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו, וכן להורות על נקיטת אמצעי שיקומי כלפי הנאשם, לרבות העמדתו במבחן לפי סעיפים 82 או 86 או לפי פקודת המבחן [נוסח חדש], התשכ"ט-1969."

דהיינו במקרה שבו ניכר כי הנאשם השתקם או יש סיכוי של ממש שישתקם יכול בית המשפט לחרוג ממתחם העונש ולקבוע את העונש לפי הצורך השיקומי של הנאשם ולהעדיפו על פני עקרונות הגמול וההרתעה.

תסקיר שירות המבחן מצביע על שינוי שחל בנאשם, על סיכוי ממש לשיקום וכן על לקיחת אחריות מצד הנאשם וגם על כך שקיימת רמת סיכון מסוימת נמוכה להישנות התנהגות עוברת חוק. עיקר השינוי שחל בנאשם הוא העובדה שהתחתן, הקים משפחה ותומך באשתו. אין אינדיקציה לכך שהנאשם קיבל טיפול שסייע לו להתמודד עם הקשיים שעשויים להביא להישנות התנהלות עוברת חוק. זאת על אף שהסיכוי לה נמוך. המלצת שירות המבחן להטיל על הנאשם צו של"צ חורגת באופן ממש ממתחם הענישה ואינה מתאימה למקרה שבפני. יחד עם זאת מצאתי לאמץ את המלצתו החלופית של שירות המבחן ולהטיל על הנאשם מאסר בעבודות שירות וזאת חרף היותה אף היא חורגת ממתחם הענישה.

לחומרה לקחתי בחשבון את חומרת העבירה ואת העובדה שעל אף שהבחין בתאונה ובתוצאותיה נמלט הנאשם מהמקום במהירות.

לקולה התחשבתי בכך שהנאשם הודה, לקח אחריות על מעשיו והביע חרטה כנה עליהם, בעובדה שהתאונה לא התרחשה באשמת הנאשם, בכך שבמקום התאונה היו אנשים נוספים ביניהם חובש, בנסיבותיו האישיות הקשות של הנאשם העולות מהתסקיר ובהמלצת שירות המבחן, בעברו התעבורתי המקל של הנאשם ובהיותו נעדר עבר פלילי, בגילו הצעיר בעת ביצוע העבירה, בשינוי שחל בחייו ובמצבו המשפחתי, ברצונו הכן להשתקם וכן בדברי אבי המתלונן בתאונה שסלח לנאשם על מעשיו.

בשים לב להשפעת עבודות השירות על הנאשם ומשפחתו, לשינוי הממשי שחל בחיי הנאשם ולסיכויי השיקום ובהתחשב בנסיבותיו האישיות מצאתי לחרוג לקולה ממתחם העונש גם לעניין תקופת עבודות השירות.

על יסוד טיעוני הצדדים והאמור לעיל, אני מטילה על הנאשם את העונשים הבאים:

1. אני מצווה על מאסרו של הנאשם בפועל למשך 5 חודשים. המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות. שירות המבחן יתאם לנאשם מועד חדש לריצוי עבודות השירות וזאת עד ליום 16.12.18 ויעבירו לאישור בית המשפט. על הנאשם להתייצב ביום שיקבע עד לשעה 10:00 בבוקר, בפני הממונה על עבודות שירות במפקדת מחוז דרום, יחידת עבודות שירות, ליד כלא באר שבע, לצורך קליטה והצבה.

תשומת לב הנאשם שעליו לבצע כל העבודות המוטלות עליו במסגרת עבודות השירות עפ"י הנחיות שתינתנה לו מעת לעת ע"י הממונה במקום. כל הפרה של עבודות שירות תגרום להפסקה מידית של עבודות השירות ולריצוי עונש מאסר בפועל.

2. אני מצווה על מאסרו של הנאשם למשך 6 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים, אם יעבור על עבירות הפקרה לאחר פגיעה לפי סעיף 64א לפקודת התעבורה.

אני מצווה על מאסרו של הנאשם למשך 4 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים, אם יעבור על עבירת נהיגה בפסילה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה.

3. פסילה מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים. הנאשם יפקיד רישיונו במזכירות בית המשפט עד ליום 2.12.18

4. פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים, וזאת על תנאי למשך 3 שנים על עבירות הפקרה לאחר פגיעה לפי סעיף 64א לפקודת התעבורה או על עבירת נהיגה בפסילה לפי סעיף 67 לפקודה.

5. קנס בסך 1,500 ₪ הקנס ישולם ב 5 תשלומים החל מיום 15.1.18.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ו' כסלו תשע"ט, 14 נובמבר 2018, בנוכחות הצדדים.